

συνήντα, ἤναπτε τὰς κανδήλας τὰς πρὸ τῶν εἰκόνων πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκάλει νυχθημερόν τὸν υἱὸν τῆς ὁπῶς τοῦ ζητήσῃ συγχώρησιν διὰ τὰ μαρτύριά, εἰς τὰ ὅποια τὸν ὑπέβαλε χάριν τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

ΒΑΣ. ΒΕΡΓΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΔΙ

[Ἡ νεαρὰ καὶ μουσολήπτος δεσποινὶς Αἰμυλία Κούρτελη, συγκαταλέγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν «γραφουσῶν ἑλληνίδων», περὶ ὧν ἡ

ἄτεγκτος αὐστηρότης τοῦ κ. Ἐμμ. Ροΐδου θὰ εἶχεν, εἴμεθα βέβαιοι, εὐλικρινεῖς λέξεις εὐμενείας καὶ ἐνθαρρύνσεως. Εἶνε μικρὰ εἰσέτι ἡ ἐργασία τῆς ἐμπνευσμένης καὶ εὐπαιδεύτου δεσποινίδος. Ἐν τομίδιον ποιημάτων τῆς, πρότινος ἐκδοθέν, δὲν παρουσιάζει ἀναμφιβόλως μεγάλα καὶ νέα πράγματα· μαρτυρεῖ ὅμως τὸ ποιητικόν τῆς πάλαντον καὶ προσκωινίζεται εὖελπι τὸ μέλλον. Κόρη ἀρχαίου καὶ ἐγκρίτου λογογράφου, τοῦ ἀειμνήστου ἐκδότου τοῦ «Γλισσοῦ» Ἰω.

Κούρτελη, πτυχιούχος τοῦ Ἀρσακείου, ἐν ᾧ καὶ διδάσκει ἤδη, ἐποτίσθη καὶ ἔζησεν εἰς τὰ νάματα τῆς φιλολογίας καὶ ἐκκληρονόμησεν ἀκραιφνῇ τὸν πρὸς αὐτὴν ἱερὸν ἔρωτα].

ΣΙΓΟΜΙΛΟΥΝ

ΣΙΓΟΜΙΛΟΥΝ καὶ κουβεντιάζουν
Πάνω ἀπ' τὸν τάφο τὸ χλωμό,
Τὸ κυπαρίσσι καὶ τὸ κρῖνο,
Γιὰ ἓνα νεκρό, φτωχὸ νεκρό.

— Μένα μὲ φύτεψε μιὰ μέρα, —
Λέει τὸ κρῖνο —, μέσ' 'ς τὴ γῆς
Ἡ μάννα του, καὶ γιὰ σημάδι
Μ' ἔχει τῆς ἀσπρῆς του ψυχῆς.

Κι' ἐσύ ποῦ τώρα με τρομάζεις
Μ' αὐτὸ τὸ μαῦρο σου κορμί,
Γιατὶ βογκᾷς, γιατί σπαράζεις
Σε κάθε σου βargeiὰ πνοή ;

— Μένα, μ' ἐφύτεψ' ἓνα βράδυ
'Ο μαῦρος πόνος τοῦ νεκροῦ
Καὶ μ' ἔστησεν ἐδῶ σημάδι
Τοῦ περασμένου του καιροῦ ! —

ΝΟΥΣ·

ΟΛΟΪΣΑ, ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανό,
Τὸ μαῦρο κυπαρίσσι ἀργοτραδιέται,
Μὰ μέσα 'ς τῆς ζωῆς του τὸ χυμὸ
Σκοτάδι τοῦ θανάτου ἀποκοιμιέται.

'Ολόϊδα, ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
Κι' ὁ νοῦς μου ἀπ' τὸν κόσμον ἐδῶ κάτου
'Υψώνεται· μὰ μέσα σκοτεινὸ
Θροιάζεται παλάτι τοῦ Θανάτου !

ΟΤΑΝ !

ΟΤΑΝ θὲ νῆμαι πειὰ νεκρή,
Μ' ἄσπρα λουλούδια στολισμένη,
Θέλω κ' ἡ Πλάσι νὰ φορῇ
Τὴ φορεσιὰ τὴ χιονισμένη.

Δίπλα μου θάρχεσαι ἐσύ,
Πίσω ἡ μάννα μου θὰ γέρνη,
Κ' ἔτσι ἡ ψυχὴ μου ἡ φτερωτὴ
Παρηγοριὰ διπλὴ θὰ πέρνη.

Θὰ 'δῆς τὸ νεκρικό μου ἀνθὸ
Τὸ δρόμο ἀνάσσει νὰ ραντίσῃ,
Καὶ πρὶν 'ς τὸ μνήμα ἀπλωθῶ,
Θάχῃ ἀγάγια ξεφυλλίσῃ

Μὴν τὸ πατήσης ὅμως, μὴ !
Τ' ἄσπρα της φύλλα μάζωξέ τα·
Θᾶνε οἱ πόθοι μου οἱ χλωμοὶ
Ποῦχα γιὰ σένα. Φύλαξέ τα !

Μὴν τὰ πατήσης ὅμως, μὴ !
Θᾶνε οἱ στίχοι μου ἀκόμα,
'Οδους δὲν πρόφθασε 'στὴ γῆ
Νὰ 'πῇ γιὰ σὲ τ' ἀχνό μου στόμα !

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ